N°. 62. A°. 1837.

DONDERDAG DEN 3den AUGUSTUS.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

WET *van den 29sten Julij 1837, houdende eene alteratie in artikel 6 van de Publicatie van 23 December 1828, (Gouvernements-Blad e. a., N°. 28.)*

IN NAAM DES KONINGS.

DE GOUVERNEUR GENERAAL DER NEDERLANDSCHE WEST-INDISCHE BEZITTINGEN.

Allen, die deze zullen zien of hooren lezen, SALUT! doet te weten:

Alzoo Wij ons overtuigd hebben van de gegrondheid der bezwaren, ons door onderscheidene Planters en gevestigde Ingezetenen van het Neder-district *Nickerie* kennelijk gemaakt, ten aanzien van het niet aanwezig zijn aldaar van een *gepriviligeerd Kruid- en Geweerverkooper.*

ZOO IS HET, dat Wij den Kolonialen Raad gehoord, hebben goedgevonden en verstaan, zoo als Wij goedvinden en verstaan bij dezen:

Het getal gepriviligeerde *Kruid- en Geweerverkoopers*, hetwelk bij artikel 6 der Publicatie van 23 December 1828, Gouvernements-blad e. a. N°. 28, is bepaald op *drie*, zal gebragt worden op *vier*, waarvan één in het Neder-district *Nickerie* zal moeten woonachtig zijn.

En opdat niemand hiervan eenige onwetendheid voorwende, zal deze op de gebruikelijke wijze worden gepubliceerd, en in het Gouvernements-blad geinsereerd.

Aldus gearresteerd alhier aan *Paramaribo*, den 29sten Julij 1837, het vier en twintigste jaar van Zijner Majesteits regering.

E. L. VAN HEECKEREN.

Ter Ordonnantie van Zijne Excellentie,
De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gepubliceerd aan *Paramaribo*, den 31sten Julij 1837.
De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ.

PARAMARIBO, *den* 1 *Augustus* 1837.

Namens Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, wordt bij deze bekend gemaakt, dat de *Zetting van het Brood* bepaald is, als volgt:

Een BROOD van 8 Centen, moet wegen 6 Oncen.

En dat van 4 Centen, 3 Oncen.

Wordende alzoo alle Broodbakkers gelast, zich daarnaar te gedragen.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ.

BURGERLIJKE STAND.

PARAMARIBO, *den* 31 *Julij* 1837.

In het Neder-district *Nickerie*, zijn op den 3den Julij ll., in *ondertrouw* opgenomen:

JAMES REACH, geboren te *Demerary* en CHRISTINA ABBENSETZ, geboren te *Berbice*, beide in genoemd district woonachtig.

De Ambtenaar van den Burgerlijken Stand,
T. M. SCHOTBORGH.

Advertissementen.

Die de noodige *bekwaamheid* bezit en genegen is, om zich als BROODBAKKER op een der *Buitenposten* te engageren, vervoege zich ten burele van den ondergeteekende.

Paramaribo, den 31 *Julij* 1837.
De Administrateur van Financien,
CH. LEERS.

(26353) Op *HEDEN* des nademiddags ten *vier* uren, zal door den Vendumeester ALEX. SALOMONS, in het Huis aan de *Heerenstraat*, (nieuwe Wijk Lr. A. N°. 90), (oude Wijk Lr. A. N°s. 25, 28 en 30), worden verkocht:

Een partij Wèlgeconditioneerde BOEKEN, zoo *Wetenschappelijke* als *Reisbeschrijvingen*, *Romans* en *Dichtwerken;* een zoo goed als nieuw CHAIS-TUIG en hetgeen verder ten voorschijn zal worden gebragt; alles aankomende den Boedel van wijlen den Heer HK. GOUDMAN.

Paramaribo, den 3 *Augustus* 1837.

(26324) De Vendumeester M. A. KEIJSER, zal *MORGEN* op Vendu verkoopen:

PROVISIEN, STUKGOEDEREN; — WANE- en KOPIE PLANKEN, van de Gronden *Osembo* en *Bergendaal.*

Publieke Veilingen.

Ten huize van den Vendumeester A. SALOMONS.

Dingsdag den 1 Augustus. 1837.

Het HUIS en ERF, aan de *Saramaccastraat*, bekend onder oude Wijk La. D. No. 552 en nieuwe Wijk La. E. No. 17; aankomende den uitlandigen Heer A. J. H. BERTHOUD. — *f* 7,500. Mejufvrouw C. R. SMITH.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 1sten dezer, de Engelsche Sloep *Sylph*, Kapt. J. G. CAPLE, van Berbice, hebbende 9 dagen reis.

UITGEKLAARD.

Den 1sten dezer, het Schip *de Jonge Lodewijk Anthonie*, Kapt. R. TJEBBES, naar Amsterdam; lading: 478 vaten Suiker, 126 balen schoone- en 4 dito vuile Katoen, 132 balen Cacao en 40 stukken Hout.

NIEUWSTIJDINGEN.

(Uittreksels uit de *Nederlandsche Dagbladen* tot en met 8 Junij 1837.)

FRANKRIJK.

PARIJS, den 30 Mei.

In de Kamer der Pairs heeft, bij gelegenheid der wet op de huwelijksgift voor de Koningin der Belgen, de marquis DE DREUX BRÉZÉ er op aangedrongen om te weten, of Belgie reeds aan Frankrijk de onkosten voor de expeditie tegen de citadel van Antwerpen had vergoed, en waarom de onderhandelingen daarover niet ten einde werden gebragt. De graaf MOLÉ heeft daarop, zoo als reeds vroeger, toen dezelfde zaak bij de Gedeputeerden ter sprake gekomen was, verzekerd dat men steeds bleef onderhandelen; doch de voormalige minister, de hertog DE BROGLIE, is verder gegaan en heeft gezegd, dat men het eens was over het bedrag dier schuld, maar nog niet over de vraag, wie de schuldenaar was, omdat de Belgen beweren dat zij niet aansprakelijk daarvoor zijn, maar dat Frankrijk deze vergoeding van Holland moet eischen, hetwelk, volgens hun voorgeven, die expeditie noodzakelijk zou gemaakt hebben. Dit was de eenige zwarigheid die nog uitgemaakt moest worden.

Naar men verhaalt, zal men bij den Raad der Admiraliteit eene nieuwe organisatie invoeren, waarbij bepaald worden moet, dat in dien Raad voor een vastgestelden tijd zee-officieren kunnen zitting nemen, van den rang van corvets-kapitein en hooger, die binnen kort een commandement hebben gevoerd, ten einde hun advies uit te brengen over zoodanige verbeteringen in het stelsel en de dienst der marine, als hunne ondervinding hun wenschelijk doet schijnen. Men wil dat de tegenwoordige minister, de vice-admiraal DE ROSAMEL, een groot voorstander van dit plan is, en dat het ook veel bijval bij den Koning vindt.

Men spreekt veel van eene nieuwe reis naar Egypte, die door den heer LEON DE LABORDE zou ondernomen worden. Het Ministerie schijnt veel prijs te stellen op den invloed, dien Frankrijk te Caïro uitoefent, en dezen door allerlei middelen te willen vergrooten. Ook worden er verschillende agenten naar dat Land gezonden, en heeft dezer dagen de president van den raad, de graaf MOLÉ, verscheiden conferentien met den heer DE LAMARTINE gehad over de zaken van Syrie en de bescherming die de Christenen van den Libanon inroepen.

Te Brest hebben dezer dagen vechtpartijen tusschen het zeevolk en de soldaten van het garnizoen plaats gehad, doch door tusschenkomst der burgerlijke en militaire autoriteiten is de rust hersteld geworden.

CHODRUC DUCLOS, beter bekend onder den naam van den man met den grooten baard, die sedert eenige jaren, in lompen gekleed, gewoon was zijnen tijd in den tuin van het Palais Royal te slijten, is door de politie opgepakt en met gendarmes naar Bordeaux, zijne geboorteplaats, opgezonden.

GROOT-BRITTANNIE.

LONDEN, den 30 Mei

De *Morning-Chronicle* bevat het volgend uittreksel van eenen Amerikaanschen brief:

„In het westen heeft men eene ontdekking van oudheden gedaan, die waarschijnlijk de geleerden van alle landen tijd zal bezig houden. Babylon, Balbec, Palmyre, Thebe en Memphis bieden ons de bouwvallen van steden, die vroeger bewoond zijn geweest door bevolkingen, ons door de overleveringen der geschiedenis niet onbekend; maar in de woestijnen van Noord-Amerika zijn onlangs de bouwvallen ontdekt geworden van een uitgestrekte half bedolvene stad, waarvan de bevolking ons ten eenemale onbekend is. Waarschijnlijk is het een ras van menschen geweest, hetwelk thans geheel van den aardbodem verdwenen is. Voorzeker hebben noch de Indianen, noch derzelver voorouders immer steden bewoond; ik heb de woeste streken van het westen veel doorkruist; ik heb al de bouwvallen van den Missouri en van

het Illinesche in oogenschouw genomen, alle getuigen ten klaarste van eene bevolking, geheel verschillend en veel meer beschaafd dan een der stammen van inboorlingen; maar hier is hetgene van de nieuw gevonden stad nog overig is van steen gebouwd.

„Door wie is die stad gebouwd en door wie bewoond geweest? Ik laat het beantwoorden dier vraag aan de geleerde archeologen; ik zal enkel doen opmerken, dat sommige der Indiaansche stammen de overlevering bewaren van een ander ras menschen, hetwelk het noorden van Amerika bewoond zou hebben. Deze overlevering brengt mede: „dat MAMMOTH in de bosschen zwierf, de boomen in zijne vaart ontwortelend, menschen en dieren verslindend, tot dat de groote geest het vreesselijk ondier, in een verschrikkelijk onweder, te midden van den donder en den bliksem gedood heeft. Sedert dien dag vischt de roode mensch in de klare stroomen en jaagt hij in de bosschen en dalen." Men zou kunnen zeggen, dat die bevolkingen in niets op de Mexicanen gelijken, wijl hunne gedenkteekenen geheel anders zijn; maar zoo als ik het boven zeide, ik laat die vragen en honderd andere aan de geleerde nasporingen der oudheidkenners over.

„De eerste geruchten dier ontdekking zijn zich, een paar maanden geleden, maar op eene losse en weinig voldoende wijze beginnen te verspreiden; ook sloeg men er weinig geloof aan, en daarom heb ik er u in mijne vorige brieven niets van gemeld. Gisteren evenwel ontving ik van een mijner vrienden een verhaal van de zaak benevens een exemplaar van het dagblad Chicago, (Michigan), hetwelk eene afteekening der stad en eenige beschrijvingen, die men aan den Heer N. F. HIJER te danken heeft, bevat. De uitgever voegt er bij dat het tegenwoordig intendentschap een plan bij den Heer HIJER besteld heeft.

„Deze bouwvallen voegen eene nieuwe prikkeling bij al de merkwaardigheden, waarvan het westen van Amerika zoo vol is, en bevestigen sommige van de zonderlinge bespiegelingen der geleerden, ten opzigte van den aanvankelijken toestand der streken van het westen. Zal het geheim van deszelfs bevolking zich immer zien ontsluijeren? Het westen is overigens rijk in zaken die de nieuwsgierigheid wekken, en de tegenwoordige ontdekking is waarschijnlijk slechts de eerste van een aantal andere, die voor latere geleerden bewaard blijven.

„In het noord-westen bestaan nog andere bouwvallen. Dezelve zijn gelegen in het jurisdictie van Jefferson, ten westen van Milwankie en op den linker oever van het riviertje de Roe, nagenoeg 40 gr. 30 m. noorder breedte en 12 gr. 30 m. ten westen van Washington. De Heer HIJER zegt dat er onlangs eene nederzetting in de nabijheid gevestigd is. De nieuwsgierigen zullen alzoo niet onder den blooten hemel behoeven te legeren, hetgene, geloof mijne ondervinding, een gewigtig iets is in eene streek, die zoo vol is met wolven, beeren en panthers. De Indianen noemen die stad Aztalan; maar waarom, dit zegt men niet. Deze oude hoofdstad van eene wereld, die niet meer bestaat, schijnt zoo veel men uit overblijfselen kan opmaken, eene uitgestrektheid van ettelijke mijlen gehad te hebben."

Toen sir FRANCIS BURDETT gisteren in het Huis der Gemeenten verscheen, om er den eed af te leggen en weder zitting te nemen, werd hij door zijne vrienden met een zoo luid en zoo aanhoudend gejuich begroet, dat men zich daarvan geen voorbeeld in het Parlement herinneren kan. Kort na hem kwam de heer ELLICE, een nieuw verkozen lid voor Huddersfield, in de vergadering, en daar deze tot de Ministeriële partij behoort, werd hij ook door haar op eene gelijke luidruchtige wijze welkom geheeten. Sir FRANCIS heeft zijne plaats op de bank der Oppositie genomen.

Volgens de *Brighton Gazette* is men thans bezig een Nederlandsche Oost-Indievaarder, Amsterdam geheeten, en in het jaar 1749 op de kust van Hastings gestrand, uit het zand te woelen. Het schip, dat 997 ton mat en 14 stukken voerde liep, op een zondag morgen, bij fraai weder op de kust, zoo men zeide ten gevolge van muiterij onder het volk; ook liepen er geruchten dat de pest aan boord was. De lading bestond uit ijzerwaren, glas, porselein, met 10 ton aan koper, veel kwikzilver en eenige kisten specerijen.

Mengelingen.

EDELE TREK UIT HET LEVEN VAN DEN KARDINAAL BELLOY.

Toen deze man nog Bisschop van *Marseille* was, werd de woning en de geheele bezitting van eenen draaijer eene prooi der vlammen. De Bevelhebber der stad gaf juist in dezen tijd een luisterrijk bal. ELMINA, de bekoorlijke en uithoofde van haar deugdzaam karakter ook bij den Bisschop hooggeachte dochter van den Bevelhebber, was de Koningin van het feest.

De Bisschop was anders gewoon op zulke dagen zijn Paleis niet te verlaten; maar thans beval hij zijnen koetsier, hem ten 12 ure des nachts naar de woning van den Bevelhebber te brengen.

Om den eerbied, aan den Bisschop verschuldigd, niet te kwetsen, eindigde de muzijk en dans bij zijne komst. — „Daar de goede jonge lieden," zeide nu de Bisschop, »om mijnentwil hunne vermaken opschorten, zoo wil ik mij van deze tusschenpoozing bedienen, om reden van mijne verschijning te dezer plaats te geven." Hij wendde zich hierop tot ELMINA. — »Geen feest, zoo sprak hij, » is volmaakt, als armoede en ellende hieraan geen deel nemen. Beoefen, lieve Freule! thans deze stelling. Terwijl al wat *Marseille* schitterends en beminnelijks bezit, hier vergaderd is, — smeekt een arm huisgezin, dat alles door den brand verloren heeft, troosteloos om hulp, en er is eene aanzienlijke som noodig, om deze ongelukkigen weder brood te bezorgen. Veroorloof mij dus u te verzoeken, de voorspraak dier bedrukten bij deze talrijke vergadering te zijn. Ik zou mij zeer vergissen, indien gij, met deze tot eene inzameling van liefdegaven bestemde bus, rondgaande, niet iets voor deze ongelukkigen zoudt verzamelen. Gij behoeft slechts tot ieder, wiens medelijden gij wilt opwekken, deze weinige woorden te zeggen: »*Geen feest is volmaakt, als de armoede en ellende hieraan geen deel nemen.*"

ELMINA ging met den Bisschop bij de gasten rond, en kreeg ruim *drie duizend* daalders. Beide bragten nu dit geld bij den draaijer en zijne familie, die geene woorden genoeg vinden konden, om hunne dankbaarheid te betuigen. Het afgebrande huis werd weldra weder opgebouwd, en men herhaalde nog lang naderhand, als men den Bisschop of ELMINA zag, deze spreuk: »*Geen feest is volmaakt, als de armoede en ellende hieraan geen deel nemen.*"

DE RUSSISCHE OVERSTE P..... EN ZIJN BEDIENDE.

De Overste P..... kwam eens, gedurende zijn verblijf in eene kleine Residentiestad, na een' geheelen dag in de gure maand December met den Vorst gejaagd te hebben, zeer vermoeid te huis. Oesniettegenstaande wilde hij het bal, waarop hij genoodigd was, en dat den avond van dienzelfden dag zou gegeven worden, bijwonen. Om aldaar in eene opgeruimde gemoedsstemming te verschijnen, vond hij het goed, zich eenige uren ter rust te begeven, na verloop van welke zijn bediende, die een *Rus* was, hem wekken moest; en tot dat einde bragt hij hem voor de pendule, die op de kamer stond. Daar de bediende noch de cijfers kende, noch wist waartoe een uurwerk diende, beval hij hem het volgende: »Wanneer dat ding (hij wees op den wijzer), hetwelk nu op deze zwarte streep staat (het was 5 ure), over die andere zal staan (hij wees op 7), dan moet gij mij wekken." — Om stipt dat bevel na te komen, zette zich de Rus in postuur voor de pendule, en wendde zijn gezigt er geen oogenblik van af. Zoo waren er eenige uren verloopen, toen P. eindelijk ontwaakte, en naar zijn horologie greep, dat hem te kennen gaf, dat het weldra *tien* uren zou slaan. — Niet zonder reden op zijnen bediende verstoord, vliegt hij naar hem toe, en ziet hem vlak voor de pendule zitten, altijd staroogende op de streep, die zijn Heer hem had aangewezen, en waaraan de wijzer nog niet gekomen was; want de pendule was stil blijven staan.

Bij de vertooning van *Tomes Jones* te *Poinsont* spraken twee toezieners in den bak der *Italiaansche* komedie heimelijk met elkander, en de eene zeide tot den anderen: *zal ik snijden?* Een van die Heeren, welke niets spreken, maar alleen hooren, twijfelde niet, of zijne buren waren twee beurzensnijders, die over hunne kostwinning raadpleegden. Hij ging heen, om aan den Commissaris der Policie van zijne ontdekking kennis te geven, die dan ook niet aarzelde de twee verdachte personen te arresteren. Toen hij hun naar hunne namen, woonplaats en handtering vraagde, beantwoordden zij deze vragen zonder eenige aarzeling, en verhaalden ook openhartig, over welke zaak zij gesproken hadden. »Wij zijn kleermakers" — zeide de oudste — »en ik heb voor den maker van dit stuk gewerkt. Hij verzocht mij eenen nieuwen rok voor hem op rekening te maken, en verzekerde mij, dat hij mij betalen zou van hetgeen hij als *honorarium* van zijn stuk zou ontvangen. Daar nu deze mijn meesterknecht zeer loos is, en ook mijne rekeningen schrijft, zoo nam ik hem mede naar den schouwburg, opdat hij beoordeelen zou, of ik den rok zonder gevaar snijden konde. Deze regtvaardiging was voor den regter voldoende, en de beide kleermakers kwamen met den schrik vrij; maar toen zij te huis gekomen waren, verklaarden zij, dat wanneer zij zich in het vervolg op eene openbare plaats bevonden, zij dan, hetgeen zij te zeggen hadden, elkander slechts in het oor zouden fluisteren.

Gedrukt bij de Erven J. BRINK.